

Радість

Анатолій Давидов

Ну й дівчата! Не встигли ми на пришкільних ділянках впоратись, ще й не дізналися гаразд, хто що робитиме на канікулах, як вони одна поперед одної: "Яким був твій найрадісніший день? Давайте зараз про це твір напишемо, а найкращий надішлемо до дитячого журналу".

Теж мені літератори!

Ми з Петьком хотіли відмовитися: кому потрібна ота писанина? А тоді подумали-погадали і пристали до них. Що не кажіть, а відбиватися од колективу не годиться...

Твір вирішили писати вдома. Витратив я на нього майже увесь вихідний. Сусідські хлопці хто на рибалку подався (саме карасі добре брали), хто в ліс по суниці пішов, по телевізору то мультики, то футбольний матч показували, а я мудрував над аркушем паперу. Не так вже й легко, виявляється, визначити найрадісніший день. Якби найневдаліший — будь ласка: це тоді, як ми з Петькою посварилися через велосипед.

А було так. На день народження дістав я від мами з татом подарунок — справжній гоночний велосипед. "Спорт" називається. З трьома передачами, що регулюють швидкість, і гальмові ручки, як належить спортивному велосипеді,— на рулі; колеса без щитків — то, мабуть, щоб вага була менша. Куди тому Петьковому драндулету, на якому ще його дідусь їздив!

До педалей діставав я лише носками. Довелося татові опустити сідло якомога нижче. Та це мене не засмучувало. Що вдієш, адже такий велосипед не на один рік купляється. А я росту швидко!

Тільки-но виїхав я "Спорт" на вулицю, Петько одразу ж прискочив до мене і попросив дати покататися. Хіба шкода? Катайся! Мій друг раз вздовж вулиці проїхав, другий, а тоді завернув у провулок — тільки його й бачили...

З'явився Петько десь через півгодини — розпашілий, задоволений. Ось тут я і всипав йому перцю! Ще й насварив. Петько образився, сів за руль свого драндулета та й гайнув собі геть. Два дні ми не розмовляли. Навіть батьки наші про те дізналися. Невдовзі Петькові теж купили нового велосипеда, тільки не гоночного, а дорожнього. І ми помирилися.

Тепер разом їздимо, через день міняємося велосипедами.

Та що це я сентименти розводжу, як каже мій старший брат? Хоча стривайте, хіба той день, коли батьки купили велосипеда, не був для мене найрадісніший? Ось і напишу про той день...

Твір, гадаю, вдався. На двох аркушах написав я про те, як ходив з мамою і татом до магазину, як велосипед вибирали, які переваги у гоночного велосипеда перед дорожнім. Закінчив надвечір. Саме й Петько на моєму "Спорті" примчав. Цікаво, чи й Петькові день купівлі велосипеда найрадісніший? Однак не мовив другові жодного слова, вивів його "Минск" з двору, і ми подалися кататися на стадіон.

...Твори читали в понеділок після роботи на пришкільній ділянці. Ніхто, правда, не хотів розпочинати перший. Це манера така у нашому класі. Мнуться-мнуться, а тоді не зупиниш. Я не став огинатися, як інші, і першим прочитав свій твір. Першому, знаю, завше щастить. Однокласники слухали уважно, не перебиваючи. Потім читали свої твори дівчатка.

Олена Неділько описала той день, коли помирилася зі своєю подружкою Танею Панько, Світлані Гучек у той день подарували сіамське кошеня, Рита Музика — навчилася плавати, Віра Новак — стала першорозрядницею з гімнастики. Хлопчики також од них не відстали: Сашко Судак того дня впорався з авіамоделлю, що принесла йому першість на змаганнях, Славко Залізник вперше надрукувався в піонерській газеті (бачив я тоді його "статтю" — кілька рядочків про те, як ми збирали металобрухт), Васько Січкач навчився їздити на мотоциклі... Яких тільки радощів не спізнали мої однокласники! І всього за один день!

Тут слово взяв Петько. Ану ж, чи збіжаться наші радощі.

Петько розгорнув зошит і став читати:

"Марія Дмитрівна — наша перша вчителька. Як прийшли ми до першого класу, то майже нічого не вміли. Однак Марія Дмитрівна завше нас розуміла і вчила усього: читати, писати, рахувати, а ще водила в кіно, на екскурсії, навіть до театру. Ми швидко звикли до Марії Дмитрівни й приходили до неї і з радощами, і з невдачами.

Та якось Марія Дмитрівна занедужала. Довго її не було в школі, майже місяць. Ми гуртом навідувалися до неї в лікарню. У палату нас, на жаль, не впускали. Але дозволяли передавати вчительці виноградний сік, який, ми знали, вона любить.

І ось одного разу відчинилися класні двері й зайшла нарешті Марія Дмитрівна. Схудла, бліда, та, як завше, усміхнена. Ми спершу зацікавилися від несподіванки, а тоді повискакували із-за парт і кинулися вітати нашу вчительку з одужанням.

Така була моя найбільша радість у цьому році..."

Ледве Петько закрив зошит, як зчинився неймовірний галас. Я спершу й не здогадався, чим незадоволені мої однокласники.

Адже Петько написав чудовий твір! Справді, що таке велосипед, сіамський кіт або марка з далеких островів у порівнянні з одужанням Марії Дмитрівни?! Прислухався й збагнув, що схвилювало моїх друзів.

— То не тільки Петькова радість! — гукала Таня.

— Ми тоді не менше од Петька раділи! — вторив їй Славко.

І ось тоді я голосно вигукнув:

— Нехай це буде наша спільна радість! Ти ж, Петре, не будеш заперечувати?

Усі зааплодували й оточили мого найкращого друга Петька, а я тихцем вибіг з класу, щоб якомога швидше написати про все, що сталося, до редакції. Першому, переконаний у тому, завжди поталанить.

Надрукуйте мого листа в журналі!